

رئاسة الشؤون الدينية
بالمسجد الحرام والمسجد النبوي

Српски

Срби

إِقَامَةُ الْبَرَاهِينِ عَلَى حُكْمٍ مِّنْ اسْتَعَاثَ بِغَيْرِ اللَّهِ

Докази о пропису тражења помоћи од некога мимо Аллаха

Аутор Уважени шејх
Абдул-Азиз бин Абдуллах бин Баз

إِقَامَةُ الْبَرَاهِينِ عَلَى
حُكْمِ مَنْ اسْتَعَاثَ بِغَيْرِ اللَّهِ

Докази о пропису тражења помоћи од некога мимо Аллаха

لِسَمَاحَةِ الشَّيْخِ الْعَلَامَةِ
عَبْدِ الْعَزِيزِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ بَازٍ
رَحِمَهُ اللَّهُ

Аутор Уважени шејх
Абдул-Азиз бин Абдуллах бин Баз

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Друга посланица:

О пропису тражења излаза преко Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем

Хвала Аллаху, и нека је салават и селам на Његовог Посланика, на његову породицу и асхабе, и на оне који следе његову упуту.

А затим: Кувајтски часопис „Ел-Муџтеме“ је у свом 15. броју, издатом 19. 4. 1390. х.г., објавио стихове под насловом: „У поводу сећања на часно Веровесниково рођење (мевлуд)“. Ови стихови су садржавали тражење помоћи од Веровесника, саллаллаху алејхи ве селлем, и тражење победе од њега; како би спасио умет, помогао га и избавио из онога у што је запао од разједињености и неслоге, а потписала их је особа која се назвала: (Амина). Следи дио споменутих стихова:

„О, Аллахов Посланиче, спаси свет... који потпаљује рат и гори од пламена његовог.“

О Аллахов Посланиче, спаси умет чије је лутање у тами сумње предуго трајало.

„О, Божији Посланиче, спаси умет... у беспућима жалости визије су му се изгубиле.“

све док није рекла:

„Даруј брзу победу, као што си је даровао... на дан Бедра, када си Бога у помоћ позвао.“

„И понижење преобрази у величанствену победу... заиста Аллах Узвишени има војске које се не виде.“

Овако ова списатељица упућује свој позив и вапај Посланику, нека је Божји мир и благослов над њим, тражећи од њега да притекне у помоћ умету убрзавањем победе, заборављајући – или не знајући – да је победа само у Божјим рукама, а не у рукама Посланика, нека је Божји мир и благослов над њим, нити било ког другог створења, као што је Бог, слављен нека је Он, рекао у Својој јасној Књизи:

﴿...وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ﴾

„А помоћи нема осим од Аллаха, Силног и Мудрог.“ [Али Имран: 126] Рекао је Узвишени Аллах:

﴿إِنْ يَنْصُرْكُمُ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ وَإِنْ يَخْذُلْكُمْ فَمَنْ ذَا الَّذِي يَنْصُرْكُمْ﴾

﴿مِنْ بَعْدِهِ...﴾

„Ако вас Аллах помогне, нико вас победити не може; а ако вас напусти, па ко је тај који, осим Њега, може да вам помогне?!“ [Али Имран, 160]

Ово дело дове и тражења спаса јесте: упућивање једне врсте ибадета некоме другоме

мимо Узвишеног Аллаха; Познато је на основу шерикатских текстова, као и консензуса да то није дозвољено, и да је Узвишени Аллах створио створења да Га обожавају, те је послао посланике и објавио Књиге да појасне то обожавање и да позову у њега, као што каже Узвишени:

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾

„Духове и људе сам створио само зато да Ме обожавају!“ [Ез-Заријат: 56] И каже Узвишени:

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ...﴾

„Ми смо сваком народу посланика послали који им је наређивао: Аллаха обожавајте, а ђавола се клоните...“ [Ен-Нахл: 36] И каже Узвишени:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا

فَاعْبُدُونِ﴾

„Пре тебе нисмо послали ниједног посланика, а да му нисмо објавили: Нема истинског бога осим Мене, зато само Мене обожавај!“ [Ел-Енбија': 25] Рекао је Узвишени Аллах:

﴿الرَّكِتَابُ أَحْكَمَتْ آيَاتُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ﴾

إِلَّا اللَّهَ إِنِّي لَكُمْ مِنْهُ نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ ﴿٢﴾

„Елиф-лам-ра. Ово је Књига чије су речи усавершене а потом разјашњене, од Мудрог и Оног Који све у потпуности зна,

да само Аллаха обожаваате - ја сам вам од Њега онај који упозорава и доноси радосне вести.“ [Худ: 1, 2]

Узвишени је у овим јасним ајетима појаснио да је два света (људе и џинне) створио само зато да Њега Јединог обожавају, не придружујући Му икога. И појаснио је да је послао посланике, нека је на њих Аллахов спас и мир, да наредe ово обожавање и да забране оно што му је супротно. И обавестио је Свемоћни и Величанствени да је ајете Своје Књиге учинио савршеним и детаљно их објаснио, како се нико други осим Њега, Слављеног, не би обожавао.

Познато је да обожавање значи: признавање Аллахове једноће и покорност Њему, извршавањем Његових наредби и клоњењем Његових забрана. А Аллах је то наредио и о томе обавестио у многим ајетима, међу којима су и речи Узвишеног:

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ...﴾

„а наређено им је да само Аллаха обожавају, да Му искрено, као правоверни, веру

исповедају...” [Ел-Бејјине, 5] И речи Узвишеног Аллаха:

﴿وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ...﴾

„Твој Господар заповеда да само Њега обожаваате...” (Ел-Исра, 23) И речи Узвишеног:

﴿إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ۚ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ ۚ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ ۚ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۖ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ ۝﴾

„Ми ти, заиста, објављујемо Књигу, праву истину, па обожавај само Аллаха, искрено верујући у Њега.

А зар чисто веровање не припада само Аллаху? А они који поред Њега узимају заштитнике говоре: ‘Ми их обожавамо само зато да би нас што више приближили Аллаху.’ Аллах ће њима, заиста, да пресуди о ономе у чему су се они разилазили. Аллах никако неће да упуту на Прави пут онога ко је лажљивац и неверник.” [Ез-Зумер: 2-3]

Дакле, ајети на ову тему су многобројни, и сви они указују на обавезу искреног обожавања само Аллаха, те напуштање обожавања било кога другог поред Њега, од веровесника и

осталих.

Нема сумње да је дова једна од најважнијих и најсвеобухватнијих врста ибадета, стога је обавезно да се упућује искључиво Аллаху једином, као што је Узвишени рекао:

﴿فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ﴾

„Обожавајте зато једино Аллаха, искрено Му исповедајући веру - па макар то неверницима било мрско!“ [Гафир: 14] Рекао је Узвишени:

﴿وَأَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا﴾

„Џамије су ради Аллаха, и не молите се, поред Аллаха, никоме!“ [Ел-Џинн, 18] Ово усмерење да се дова упућује једино Аллаху односи се на сва створења, веровеснике и друге; а Он каже:

﴿وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا

مِنَ الظَّالِمِينَ﴾

„И поред Аллаха, не моли се ономе ко не може ни да ти користи ни да ти науди, јер ако би то урадио, уистину, би био међу неправедницима.“ [Јунус: 106] Ово је обраћање Веровеснику, саллаллаху алејхи ве селлем, а иако је познато да га је Узвишени Аллах сачувао од многобоштва, сврха тога је да се упозоре други; затим каже Узвишени:

﴿وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا
مِنَ الظَّالِمِينَ﴾

„И поред Аллаха, не моли се онеме ко не може ни да ти користи ни да ти науди, јер ако би то урадио, уистину, би био међу неправедницима.“ [Јунус: 106] Ово је обраћање Посланику, саллаллаху алејхи ве селлем, а циљ тога је: упозорење другима; јер је познато да је Узвишени Аллах сачувао Свога Посланика од многобоштва. Затим је Узвишени Аллах пооштрио забрану и упозорење, па је рекао:

﴿...إِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا مِنْ الظَّالِمِينَ﴾

„јер ако би то урадио, уистину, би био међу неправедницима.“ А неправда (зулум), када се спомене у општем смислу, под њом се мисли на: велики ширк, као што је рекао Узвишени:

﴿...وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾

„А неверници су прави неправедници!“ (Ел - Бекара, 254) И каже Узвишени:

﴿...إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ﴾

„Незнабоштво је, збиља, велико насиље.“ [Локман: 13] Да је и првак рода Адемовог, мир и спас нека су на њега, упутио дову неком другом мимо Аллаха, био би од неправедника, па како

је тек са другима?

Из ових и других ајета се разуме да је упућивање дове неком другом мимо Аллаха – мртвима, дрвећу, киповима и другима – ширк према Узвишеном Аллаху, да је то у супротности са Аллаховом једноћом у ибадету, која је сврха стварања људи и џина, слања посланика и објављивања Књига, и да се то противи значењу речи Ла илахе иллаллах, које одричу ибадет свима мимо Аллаха, а потврђују га само Њему Једином, као што каже Узвишени:

﴿ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِن دُونِهِ هُوَ الْبَاطِلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ﴾

„То је зато што је Аллах - истина, а они које они, поред Аллаха, моле - лаж, и зато што је Аллах Свевишњи и Велики.“ [Ел-Хаџ: 62]

Ово је основ и темељ вере, а ибадети су исправни тек након што се овај основ потврди, као што је рекао Узвишени:

﴿وَلَقَدْ أُوحِيَ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكْتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾

„А теби, и онима пре тебе, је објављено: Ако би друга божанства поред Аллаха обожавао твоја дела би сигурно пропала, и сигурно би био међу страдалницима.“ [Ез-Зумер: 65] Аллах,

слављени каже:

﴿...وَلَوْ أَشْرَكُوا لَحَبِطَ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾

„...А да су они поред Аллаха друге обожавали, сигурно би пропало оно што су радили.“

[Ел-Ен'ам, 88]

Из претходног се појашњава да вера ислам и Сведочење да нема бога који заслужује да се обожава мимо Аллаха имају два велика темеља:

Први: да се обожава само једини Аллах, који нема судруга. Стога, ко упућује дове мртвима, попут веровесника и других, или идолима, дрвећу, камењу или другим створењима, или од њих тражи помоћ, или им се приближава жртвама и заветима, или им се моли, или им се клања; тај их је узео за господаре мимо Аллаха и учинио их је Њему супарницима, Слављен и Узвишен је Он, чиме је порекао и супротставио се значењу речи „Нема божанства осим Аллаха“.

Друго: да се Узвишени Аллах не обожава осим онако како је то прописао Његов Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем. Па онај ко измисли у вери оно за шта Аллах није дао дозволу, није остварио значење шехадета да је Мухаммед Аллахов Посланик, нити ће му његово дело користити, нити ће му бити примљено. Рекао је Узвишени Аллах:

﴿وَقَدِمْنَا إِلَىٰ مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ هَبَاءً مَنْثُورًا﴾

„И Ми ћемо приступити делима њиховим која су учинили и у прах и пепео их претворити.“ [Ел-Фуркан: 23] Под делима која се спомињу у ајету мисли се на дела онога ко је умро чинећи ширк Узвишеном Аллаху.

Ту спадају и дела новотарија која Аллах није дозволио, па ће на Судњем дану постати прах и пепео, јер нису у складу са Његовим чистим шеријатом, као што је рекао Аллахов Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега:

«مَنْ أَحْدَثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ مِنْهُ فَهُوَ رَدٌّ».

„Онај ко уведе у нашу веру оно што није од ње, то му се одбија.“ Постоји консензус о веродостојности овог хадиса.

Закључак је да је ова списатељица упутила свој вапај за помоћ и своју дову Посланику, нека су мир и благослов на њега, а окренула се од Господара светова, у чијој је руци победа, штета и корист, и да нико други осим Њега нема моћ над тим.

Нема сумње да је то велика и опасна неправда. Узвишени Аллах је наредио да Му се упућују дове, обећао је да ће се одазвати онима који Га моле, а онима који из охолости неће да Га моле, запретио је да ће ући у Пакао, као што

је рекао Узвишени:

﴿وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي
سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ﴾

„Ваш Господар каже: Помолите Ми се, и ја ћу вам се одазвати! Заиста, они који из охолости неће да Ме обожавају - ући ће, сигурно, понижени у пакао.“ [Гафир: 60] тј. потчињени и понижени. Овај племенити ајет указује на то да је дова ибадет, те да ће онај ко се из охолости уздржава од ње завршити у паклу. Па ако је такво стање онога ко се из охолости не обраћа Аллаху довом, какво је тек стање онога ко дову упућује некоме другоме мимо Њега и од Њега се окреће, а Он је, Узвишени, близу, Власник свега и Свемогући? Као што је Узвишени рекао:

﴿وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ
فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ﴾

„А када те слуге Моје за Мене упитају, Ја сам, сигурно, близу: одазивам се молби молитеља када Ме замоли. Зато, нека се и они Мени одазову и нека верују у Мене, како би исправним путем кренули.“ [Ел-Бекара: 186] Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, у веродостојном хадису обавештава да је дова ибадет, а своме амицићу Абдуллаху б. Аббасу,

радијаллаху анху, рекао је:

«احْفَظِ اللَّهَ يَحْفَظَكَ، احْفَظِ اللَّهَ تَحِذُهُ تُجَاهَكَ، إِذَا سَأَلْتَ فَاسْأَلِ اللَّهَ، وَإِذَا اسْتَعْنَيْتَ فَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ».

"Чувај Аллаха, па ће и Аллах тебе чувати. Чувај Аллаха, па ћеш Га увек пред собом наћи. Када тражиш, тражи од Аллаха, а када помоћ тражиш, тражи је од Аллаха." Хадис бележе Тирмизи и други.

Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, казао је:

«مَنْ مَاتَ وَهُوَ يَدْعُو لِلَّهِ نِدًّا؛ دَخَلَ النَّارَ».

„Ко умре чинећи Аллаху ширк, ући ће у пакао.“ Хадис бележи Бухари. У два Сахиха се преноси да је Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, упитан: „Који је грех највећи?“, па је рекао:

«أَنْ تَجْعَلَ لِلَّهِ نِدًّا وَهُوَ خَلَقَكَ».

„Да Аллаху некога равним сматраш, а Он те је створио.“ Ен-Нидд је такмац и онај ко је сличан. Свако ко дозива некога мимо Аллаха, или од њега тражи помоћ, или му се заветује, или му приноси жртву, или му чини неки вид ибадета, узео га је за супарника, био то веровесник, добри човек, мелек, џин, кип или неко друго створење.

Овде би неко могао рећи: Какав је пропис ако се од живе и присутне особе тражи оно што је она у стању да учини, и ако се од ње тражи помоћ у материјалним стварима за које је способна? Одговор је: да то не спада у многобоштво, већ у уобичајене и дозвољене ствари међу муслиманима, као што каже Узвишени Аллах у казивању о Мојсију, нека је мир на њега:

﴿...فَاسْتَعَاثَهُ الَّذِي مِنْ شِيعَتِهِ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ...﴾

„...па га је позвао у помоћ онај из његовог народа против оног из непријатељског народа...” [Ел-Касас: 15] И као што је Узвишени Аллах такође рекао у причи о Мојсију, нека је мир на њега:

﴿فَخَرَجَ مِنْهَا خَائِفًا يَتَرَقَّبُ...﴾

„И Мојсије изађе из града, преплашен, ишчекујући шта ће да се деси...” [Ел-Касас: 21] Као што човек тражи помоћ од својих другова у рату, као и у другим стварима које сналазе људе и у којима им је потребна међусобна помоћ.

А Бог је наредио Своме Посланику, саллаллаху алејхи ве селлем, да обавести свој народ да не поседује моћ да икоме нанесе корист или штету, па је Узвишени рекао:

﴿قُلْ إِنَّمَا أَدْعُو رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِهِ أَحَدًا﴾ ١٦ قُلْ إِنِّي لَا أَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا رَشَدًا ﴿١٧﴾

„Реци: Ја се само своме Господару молим и никога поред Њега не обожавам.“

„Реци: Ја нисам у стању да од вас какву штету отклоним нити неком од вас неку корист да прибавим.“ [Ел-Џинн, 21-22] И каже Узвишени:

﴿قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ الْغَيْبِ لَاسْتَكْتَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ﴾ ١٨٨

„Реци: Ја не могу да прибавим ни самом себи неку корист, ни да отклоним од себе какву штету; бива онако како хоће Аллах. А када бих знао оно што је недокучиво чулима, стекао бих многа добра, а зло би било далеко од мене; ја само доносим опомене и радосне вести људима који верују.“ [Ел-Е'араф: 188]

Дакле, ајети на ову тему су многобројни.

Познато је да Веровесник, саллаллаху алејхи ве селлем, није упућивао дову никоме осим своме Господару, као што је потврђено да је на дан Бедра тражио помоћ од Аллага и победу над својим непријатељем, и био је устрајан у томе, говорећи: „О Господару! Испуни ми оно што си ми обећао.“ Све док највећи искреник, Ебу Бекр,

радијаллаху анху, није рекао: „Доста ти је, о Аллахов Посланиче, заиста ће ти Аллах испунити оно што ти је обећао.“ А Аллах, субханеху ве те'ала, о томе је објавио Своје речи:

﴿إِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَبَ لَكُمْ أَنِّي مُمِدُّكُمْ بِآلِفٍ مِّنَ الْمَلَائِكَةِ

مُرْدِفِينَ ﴿٩﴾﴾

„И када сте од свога Господара затражили спас, Он вам се одазвао: Послаћу вам у помоћ хиљаду анђела који ће једни за другим да долазе.“ (Ел-Енфал, 9) Узвишени их је у овим ајетима подсетио на њихово тражење помоћи, и обавестио их да им се одазвао и помогао им анђелима; као радосну вест о победи и ради смирења. И појаснио је Узвишени да победа не долази од анђела, већ да победа долази од Њега, па је Узвишени рекао:

﴿وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ...﴾

„...а победа је само од Аллаха...“ [Али Имран: 126] Рекао је Узвишени Аллах:

﴿وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِبَدْرٍ وَأَنْتُمْ أَذِلَّةٌ فَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٢٣﴾﴾

„Аллах вас је и на Бедру помогао, када сте били малобројни! Зато се Аллаха бојте, да бисте били захвални.“ [Али Имран: 123] Узвишени је у овом ајету појаснио да је Он, Слављен нека је, донео победу на дан Бедра, чиме је дао до знања

да су оружје и снага које им је дао, и појачање од анђела, све то само узроци победе, радосне вести и смирења, а да победа не долази од њих, већ је она само од Аллаха. Па како се усуђује ова списатељица или неко други да тражи помоћ и победу од Веровесника, саллаллаху алејхи ве селлем, а окреће се од Господара светова, Власника свега и Свемогућег?

Нема сумње да је ово један од најгорих облика незнања, штавише, и један од највећих видова многобоштва. Стога је списатељица обавезна да се искрено покаје Узвишеном Аллаху, а искрено покајање је оно које обухвата неколико ствари: Прво: самопрекор због онога што је особа починила. Друго: одустајање од почињеног греха. Треће: чврста одлука да се томе више не врати, из величања Аллаха и искрености према Њему, покорности Његовој наредби и чувања од онога што је Он забранио, то је искрено покајање. Четврто: Уколико се неправда односи на створења, треба вратити право ономе коме припада или тражити халал од њега.

Аллах је заповедио Својим слугама да се покају и обећао да ће њихово покајање примити, као што Узвишени каже:

﴿...وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهُ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾

„И сви се Аллаху покајте, о верници, да бисте постигли оно што желите.“ [Ен-Нур: 31] Рекао је Узвишени Аллах о хришћанима:

﴿أَفَلَا يَتُوبُونَ إِلَى اللَّهِ وَيَسْتَغْفِرُونَهُ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾^(٧٤)

„Зашто се они не покају Аллаху и не замоле Његов опрост, а Аллах опрашта грехе и милостив је.“ [Ел-Маиде: 74] И каже Узвишени:

﴿وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا ﴿٧٥﴾ يُضَاعَفْ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَيَخْلُدْ فِيهِ مُهَانًا ﴿٧٦﴾ إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا﴾^(٧٧)

„и они који мимо Аллаха другог бога не моле, и који, оне које је Аллах забранио, не убијају, осим када правда то захтева, и који не блудниче; а ко то ради, искусиће казну.

Патња ће да му буде удвостручена на будућем свету и вечно ће у њој да остане понижен.

Али они који се покају и поверују и раде добра дела; Аллах ће њихова лоша дела у добра да промени, а Аллах грехе опрашта и милостив је.“ [Ел - Фуркан, 68-70] И каже Узвишени:

﴿وَهُوَ الَّذِي يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَعْفُو عَنِ السَّيِّئَاتِ وَيَعْلَمُ مَا

„Он прима покајање од Својих слугу и прашта лоше поступке и Он зна шта радите.“
[Еш-Шура: 25]

Веродостојно се преноси од Аллаховог Посланика, нека је Аллахов благослов и мир на њега, да је казао:

«الْإِسْلَامُ يَهْدِمُ مَا كَانَ قَبْلَهُ، وَالتَّوْبَةُ تَحِبُّ مَا كَانَ قَبْلَهَا».

„Ислам брише оно што му је претходило, а покајање поништава оно што му је претходило.“

Написао сам ове сажете речи због велике опасности многобоштва и тога што је оно од највећих греха, те из бојазни од заваривања оним што је изнела ова списатељица, као и због обавезе искрености према Аллаху и саветовања Његових робова. Молим Узвишеног Аллаха да ово дело буде од користи, да поправи наше стање и стање свих муслимана, да нам свима подари разумевање вере и постојаност у њој, те да нас и све муслимане сачува од зла наших душа и од наших лоших дела. Он је заиста Господар и Онај Који то може.

Нека је Аллахов салават, селам и благослов на Његовог роба и Посланика, нашег веровесника Мухамеда, његову породицу и другове.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Трећа порука:

О пропису тражења помоћи од џина и ђавола и заветовања њима

Од Абдул-Азиза бин Абдуллаха бин База свим муслиманима, нека Аллах и мени и њима подари приврженост Његовој вери и постојаност на њој. Амин.

Нека је Аллахов мир на вас, Његова милост и благослов.

А затим: питала су ме нека браћа о ономе што раде неке незналице: упућивање дове некем другом мимо Аллаха, Узвишеног, и тражење помоћи од њих у важним стварима; као што је упућивање дове џинима, тражење помоћи од њих, заветовање њима и приношење жртве њима. У то спада и када неки кажу: „О, седморице!“, тј. седморица од вођа џина, узмите га, поломите му кости, попијте му крв, унаказите га. О, седморице, урадите му то и то. Или када неки кажу: „Узмите га, о џини поднева, о џини икиндије“, а то се често дешава у неким јужним пределима. У ово се такође убраја: упућивање дове умрлима, попут веровесника, добрих људи и других, те упућивање дове мелекима и тражење помоћи од њих. Све ово и

сличне ствари дешавају се код многих који се приписују исламу, из незнања и опонашања својих претходника. Неки од њих то олако схватају и правдају се речима: „То је нешто што само пређе преко језика, ми то не намеравамо нити у то верујемо.“

Питао ме је такође о пропису склапања брака са онима који су познати по овим делима, о њиховим закланим животињама, о клањању џеназе-намаза њима и клањању за њима, те о веровању гатарима и врачарима; попут оних који тврде да познају болест и њене узроке самим увидом у нешто што је додиривало тело болесника, као што је турбан, хлаче, марама и томе слично.

Одговор је: Хвала Аллаху Једином и нека је салават и мир на последњег Посланика, на његову породицу и његове асхабе, и на оне који следе њихову упуту до Судњег дана.

А потом: Заиста је Узвишени Аллах створио цине и људе да само Њега обожавају, и никога другог мимо Њега, и да само Њему упућују дову, тражење помоћи, жртву, завет и све друге ибадете. С тим је слао посланике и то им је наредио. И објавио је небеске Књиге, од којих је највеличанственија Часни Кур'ан, које то појашњавају и томе позивају, те упозоравају људе на ширк, приписивање друга Аллаху, и

обожаване неког другог мимо Њега. Ово је основ свих основа и темељ вере и религије, и то је значење сведочења да нема божанства осим Аллаха, и суштина: нема истинског божанства осим Аллаха. Оно негира божанство и обожаване свега мимо Аллаха, а потврђује га само Аллаху Једином, а не било коме другом од свих створења. Многобројни су докази за ово у Кур'ану и Суннету, а од њих су и речи Узвишеног:

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾

„Духове и људе сам створио само зато да Ме обожавају!“ [Ез-Заријат: 56] И речи Узвишеног:

﴿وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ...﴾

„Твој Господар заповеда да само Њега обожавате...“ (Ел-Исра, 23) и речи Узвишеног:

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ...﴾

„а наређено им је да само Аллаха обожавају, да Му искрено, као правоверни, веру исповедају...“ [Ел-Бејјине, 5] И речи Узвишеног:

﴿وَقَالَ رَبُّكُمُ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي

سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ﴾

„Ваш Господар каже: Помолите Ми се, и ја ћу вам се одазвати! Заиста, они који из охолости

неће да Ме обожавају - ући ће, сигурно, понижени у пакао.“ [Гафир: 60] И каже Узвишени:

﴿وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ...﴾

„А када те слуге Моје за Мене упитају, Ја сам, сигурно, близу: одазивам се молби молитеља када Ме замоли...“ [Ел-Бекара: 186]

Узвишени је у овим ајетима објаснио да је створио људе и цине да би Га обожавали, и да је Својим робовима, у Часном Кур'ану и преко Свога Посланика, нека су на њега Божји благослов и мир, заповедио да се не обожава нико осим њиховог Господара.

Узвишени је појаснио да је дова велики ибадет, а да ће онај ко се узохоли и не чини је, ући у пакао. Наредио је Својим робовима да дову упућују само Њему, и обавестио их је да је Он близу и да се одазива на њихове дове. Стога је свим робовима обавеза да дову упућују искључиво своме Господару, јер је то врста ибадета ради којег су створени и који им је наређен. Узвишени је рекао:

﴿قُلْ إِنِّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٢﴾ لَا شَرِيكَ لَهُ

وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٦٣﴾﴾

„Реци: Молитва моја, и обреди моји, и живот

мој, и смрт моја заиста су ради Аллаха, Господара светова.

Нико осим Њега не заслужује да буде обожаван; то ми је наређено и ја сам најпреданији и најпокорнији Аллаху.“

[Ел-Ен'ам: 162, 163]

Стога је Аллах наредио Свом Посланику, нека је Аллахов благослов и мир на њега, да обавести људе да његова молитва и његови обреди – то јест, приношење жртве – и његов живот и његова смрт, припадају Аллаху, Господару свих створења, који нема судруга. На основу тога: ко принесе жртву некем мимо Аллаха, учинио је ширк, исто као да је молитву обавио некем мимо Аллаха; јер је Узвишени Аллах спојио молитву и приношење жртве, и објавио да они припадају само Њему, који нема судруга. Па онај ко принесе жртву неком другом мимо Аллаха, попут џина, мелека, умрлих и других, желећи им се тиме приближити, тај је као и онај ко је клањао неком другом мимо Аллаха. У веродостојном хадису стоји да је Аллахов Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, рекао:

«لَعَنَ اللَّهُ مَنْ ذَبَحَ لِغَيْرِ اللَّهِ».

„Аллах је проклео онога ко принесе жртву неком другом мимо Њега.“ Имам Ахмед биљежи

хадис са добрим сенедом од Тарика бин Шихаба, радијаллаху анху, да је Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, рекао:

«مَرَّ رَجُلَانِ عَلَى قَوْمٍ لَهُمْ صَنْمٌ لَا يَجُوزُهُ أَحَدٌ حَتَّى يُقَرَّبَ لَهُ شَيْئًا، فَقَالُوا لِأَحَدِهِمَا: قَرِّبْ. قَالَ: لَيْسَ عِنْدِي شَيْءٌ أَقَرِّبُهُ، قَالُوا: قَرِّبْ وَلَوْ ذَبَابًا، فَقَرَّبَ ذَبَابًا، فَخَلُّوا سَبِيلَهُ، فَدَخَلَ النَّارَ، وَقَالُوا لِلْآخَرِ: قَرِّبْ. قَالَ: مَا كُنْتُ لِأَقَرِّبَ لِأَحَدٍ شَيْئًا دُونَ اللَّهِ جَلَّ جَلَالُهُ، فَضَرَبُوا عُقْقَهُ، فَدَخَلَ الْجَنَّةَ».

„Два човека су наишла на народ који је имао свог идола, поред којег нико није могао проћи а да му не принесе неку жртву. Па су рекли једном од њих: „Принеси жртву.“ Он рече: „Немам ништа да принесем.“ Они му рекоше: „Принеси, макар то била и мува.“ Он принесе муву, па га пустише да прође, те он уђе у пакао. Затим су рекли другом: „Принеси жртву.“ Он рече: „Никада не бих принео жртву никоме мимо Аллаха, Слављеног и Узвишеног.“ На то му они одрубисе главу, те он уђе у рај.“

Ако је онај ко је идолу принео жртву у виду муве тиме постао многобожац који заслужује улазак у ватру, како је тек онда са оним ко дозива цине, анђеле и добре људе, ко од њих тражи помоћ, заветује им се и приноси им жртве, надајући се тиме да сачува свој иметак, или излечи свог болесника, или осигура своју стоку и усева? И како је тек са оним ко то чини

из страха од зла џина, или нечег сличног томе?!
Нема сумње да је онај ко чини ово и слична дела
пречи да буде многобожац и да заслужи улазак
у ватру од оног човека који је идолу принео
муву.

Такође се о томе наводе и риечи Узвишеног:

﴿إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ۚ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ ۚ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ ۝﴾

„Ми ти, заиста, објављујемо Књигу, праву истину, па обожавај само Аллаха, искрено верујући у Њега.

А зар чисто веровање не припада само Аллаху? А они који поред Њега узимају заштитнике говоре: „Ми их обожавамо само зато да би нас што више приближили Аллаху.“ Аллах ће њима, заиста, да пресуди о ономе у чему су се они разилазили. Аллах никако неће да упути на Прави пут онога ко је лажљивац и неверник.“ [Ез-Зумер: 1-3] И каже Узвишени Аллах:

﴿وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شَفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللَّهِ قُلْ أَتُنَبِّئُونَ اللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَاوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ

﴿سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾

„Они, поред Аллаха, обожавају оно што не може нити да им науди нити да им какву корист донесе, и говоре: „Ови се за нас заузимају код Аллаха.“ Реци: „Зар да Аллаха обавештавате да на небесима и на Земљи постоји нешто што Он не зна да постоји?!“ Узвишен је Он и врло високо у односу на оне које Му придружују.“ [Јунус: 18]

У ова два ајета, Узвишени Бог обавештава да су многобошци, поред Њега, узели за заштитнике нека од створења, која обожавају кроз страх, наду, приношење жртава, завете, молитве и слично, тврдећи да ће их ти заштитници приближити Богу и да ће се заузимати за њих код Њега. Затим их је Узвишени Бог у лаж утеравши, објаснио њихову заблуду и назвао их лажовима, неверницима и многобошцима. Он је Себе узвисио изнад њиховог многобоштва, те је рекао, Узвишен је Он:

﴿...سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾

„Узвишен је Он и врло високо у односу на оне које Му придружују.“ [Ен-Нахл: 1] Из овога се разуме да онај ко узме анђела, посланика, цина, дрво или камен, па га дозива поред Аллаха, од њега тражи помоћ и приближава му се

заветовањем и приношењем жртве, надајући се његовом залагању код Аллаха и приближавању Њему, или надајући се излечењу болесника, очувању иметка, сигурности одсутнога или нечему сличном; тај је починио овај велики ширк и упао у погубну несрећу, о којој је Узвишени рекао:

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ افْتَرَىٰ إِثْمًا عَظِيمًا﴾

„Аллах, заиста, неће да опрости идолопоклонство, а опростиће све мимо тога, коме Он хоће! А онај ко другог поред Аллаха обожава, чини потвору и велики грех.“ [Ен-Ниса', 48] И каже Узвишени:

﴿...إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ﴾

„Ко другом место које припада само Аллаху даје, Аллах ће улазак у рај да му забрани и боравиште његово ће да буде пакао; а неправедницима нико неће моћи да помогне.“ [Ел-Маиде: 72]

А заговарање ће на Судњем дану припасти само припадницима тевхида и искренности, а не многобошцима, као што је рекао Посланик, саллаллаху 'алејхи ве селлем, када му је речено:

„Аллахов Посланиче, ко ће бити најпречи да се за њега заговараш?“ Рекао је:

«مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خَالِصًا مِنْ قَلْبِهِ».

„Ко каже: Ла илахе иллаллах, искрено из свога срца.“ Рекао је Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега:

«لِكُلِّ نَبِيٍّ دَعْوَةٌ مُسْتَجَابَةٌ، فَتَعَجَّلْ كُلُّ نَبِيٍّ دَعْوَتَهُ، وَإِنِّي اخْتَبَأْتُ دَعْوَتِي شَفَاعَةً لِأُمَّتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ، فَهِيَ نَائِلَةٌ إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنْ مَاتَ مِنْ أُمَّتِي لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا».

„Сваки веровесник има дову која бива услишана, и сваки је веровесник пожurio са својом довом, а ја сам своју дову сачувао као заступништво за свој умет на Судњем дану. Она ће, ако Аллах да, обухватити сваког из мог умета ко умре не чинећи Аллаху ширк.“

Пређашњи многобошци су веровали да је Аллах њихов Господар, Творац и Опскрбитељ, али су се везивали за посланике, добре људе, мелеке, дрвеће, камење и слично, надајући се да ће се они заузимати за њих код Аллага и приближити их Њему, као што је већ споменуто у ајетима. Аллах им то није узео као оправдање, већ их је у Својој величанственој Књизи укорио и назвао неверницима и многобошцима. Прогласио је лажном њихову тврдњу да се та божанства за њих зазимају и да их Богу приближавају. Ни Аллахов Посланик, нека је

мир над њим и Божја милост, им то није оправдао, већ се борио против њих због таквог многобоштва, све док не би почели искрено обожавати само једног Бога, поступајући у складу са речима Узвишеног:

﴿وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ...﴾

„И борите се против њих док смутња не нестане и док вера не буде само Аллаху исказивана...” [Ел-Бекара: 193] Рекао је Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем:

«أَمَرْتُ أَنْ أَقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَشْهَدُوا أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ، وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ، فَإِذَا فَعَلُوا ذَلِكَ عَصَمُوا مِنِّي دِمَاءَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ إِلَّا بِحَقِّ الْإِسْلَامِ، وَحِسَابُهُمْ عَلَى اللَّهِ».

„Наређено ми је да се борим против људи све док не буду сведочили да је Аллах Једини истински бог и да је Мухаммед Аллахов Посланик, обављали молитву и давали зекат. А када то учине, заштитили су од мене своје животе и иметке, изузев када се огреше о прописе ислама, а Аллаху ће полагати рачун.“
Значење речи Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, јесте:

«حَتَّى يَشْهَدُوا أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ».

„...све док не посведоче да је само Аллах истински Бог.“ Односно, како би обожавање

упућивали искључиво Аллаху Једином.

Вишебошци су се бојали џина и утицали им се, па је Узвишени Аллах о томе објавио Своје речи:

﴿وَأَنَّهُ كَانَ رِجَالٌ مِنَ الْإِنسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ مِنَ الْجِنِّ فَزَادُوهُمْ رَهَقًا﴾

„и било је људи који су заштиту од духова тражили, па су им још више страх повећали;“ [Ел-Џинн: 6] Рекли су муфесири приликом тумачења Његових речи у племенитом ајету:

﴿...فَزَادُوهُمْ رَهَقًا﴾

„па су им још више страх повећали;“ тј. страх и ужас; јер се духови узохоле и узнесу када виде да људи од њих траже заштиту, па им тада још више страх повећавају, како би их људи још више обожавали и утицали им се.

Узвишени Аллах је муслиманима, као накнаду за то, дао да траже заштиту код Њега и у Његовим савршеним речима, и о томе је објавио Своје речи:

﴿وَأَمَّا يَنْزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾

„А ако ђаво покуша да те наведе на зло, ти потражи уточиште код Аллаха, Он, уистину, све чује и све зна.“ [Ел-Е'араф: 200] И речи Узвишеног Аллаха:

﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ﴾

„Реци: Тражим уточиште код Господара свитања.“ Веродостојно се преноси да је Аллахов Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, рекао:

«مَنْ نَزَلَ مَنْزِلًا فَقَالَ: (أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ الثَّامَاتِ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ)؛ لَمْ يَضُرَّهُ شَيْءٌ حَتَّى يَرْتَحِلَ مِنْ مَنْزِلِهِ ذَلِكَ».

“Оном ко одседне на неком месту и изговори ове речи: ‘Утичем се помоћу Аллахових савршених речи од свега што је створио!’ неће му на том месту ништа наудити.”

На основу претходно наведених ајета и хадиса, онај ко тражи спас, жели да сачува своју веру и да се сачува од ширка (многобоштва), и његових скривених и јавних облика, увиђа да је везивање за мртве, анђеле, цине и друга створења, упућивање молби њима, тражење уточишта код њих и слично томе, дело многобожаца из доба незнања (џахилијета) и један од најгорих облика ширка према узвишеном Аллаху. Стога је обавеза то напустити, чувати се тога, међусобно се саветовати да се то остави и опомињати онога ко то чини.

Што се тиче оних људи који су познати по овим делима ширка: није дозвољено склапати

брак с њима, нити јести оно што закољу, нити им клањати ценазу, нити клањати за њима, све док се јавно не покају Аллаху Узвишеном од тога и не посвете искрено дову и ибадет само Аллаху Једином. Дова је ибадет, штавише, она је његова срж, као што је рекао Посланик, салаллаху алејхи ве селем:

«الدَّعَاءُ هُوَ الْعِبَادَةُ».

„Дова је ибадет.” Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, у другој предаји каже:

«الدَّعَاءُ مَعَ الْعِبَادَةِ».

„Дова је срж ибадета.” А што се тиче склапања брака са многобошцима, Узвишени Аллах је рекао:

﴿وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكَاتِ حَتَّى يُؤْمِنَ وَلَآمَةً مُؤْمِنَةً خَيْرٌ مِنْ مُشْرِكَةٍ وَلَا أَعْبَثُكُمْ وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكِينَ حَتَّى يُؤْمِنُوا وَلَعَبْدٌ مُؤْمِنٌ خَيْرٌ مِنْ مُشْرِكٍ وَلَوْ أَعْجَبَكُمْ أُولَئِكَ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَى الْجَنَّةِ وَالْمَغْفِرَةِ بِإِذْنِهِ وَيُبَيِّنُ آيَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٣١﴾﴾

„Не жените се неверницама док вернице не постану; уистину је робиња - верница боља од невернице, макар вам се она и свидела! Не удајте вернице за невернике док не постану верници; јер уистину је роб - верник бољи од неверника, макар вам се и допадао. Они

позивају у ватру, а Аллах позива рају и опросту, дозволом Својом, и појашњава људима речи и доказе Своје, да би се присећали и поуку примили!“ [Ел-Бекара: 221] Стога је Узвишени Аллах забранио муслиманима да се жене многобошкињама – онима које обожавају кипове, џине, мелеке и друго – све док не поверују, искрено обожавајући само Аллаха Јединог, потврђујући истинитост онога са чиме је дошао Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, и следећи његов пут. И забранио је удавање муслиманки за многобошце, све док не поверују, искрено обожавајући само Аллаха Јединог, потврђујући истинитост Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, и следећи га.

И обавестио је Узвишени да је робиња верница боља од слободне многобошкиње, па макар она задивила онога ко је гледа и слуша својом лепотом и лепим говором, и да је роб верник бољи од слободног многобошца, па макар он задивио онога ко га слуша и гледа својом лепотом, речитошћу, храброшћу и другим особинама. Затим је Узвишени појаснио разлоге ове предности Својим речима:

﴿...أُولَٰئِكَ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ...﴾

„Они позивају у Ватру.“ [Ел-Бекара: 221]
Тиме се мисли на многобошце и

многобошкиње, јер они својим речима, делима, понашањем и моралом позивају у пакао. А верници и вернице својим моралом, делима и понашањем позивају у рај. Па како онда могу бити једнаки и једни и други?

А што се тиче молитве за многобошце, рекао је Узвишени Аллах о лицемерима:

﴿وَلَا تُصَلِّ عَلَى أَحَدٍ مِنْهُمْ مَاتَ أَبَدًا وَلَا تَقُمْ عَلَى قَبْرِهِ إِنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَمَآثُورًا لَهُمْ فَاسِقُونَ﴾ (٤٥)

„И ниједном од њих, кад умре, немој да обавиш молитву, и немој да молиш за њега над његовим гробом. Они, у Аллаха и Његовог Посланика, заиста, нису веровали и као неверници они умиру.“ [Ет-Тевба: 84] Узвишени је у овом племенитом ајету појаснио да се лицемеру и невернику не клања молитва због њиховог неверства у Бога и Његовог Посланика. Такође, не клања се за њима, нити се постављају за предводнике (имаме) муслиманима због њиховог неверства и неповерљивости, и због великог непријатељства које постоји између њих и муслимана, и зато што они нису од оних који обављају молитву и богослужење, јер уз неверство и многобоштво не остаје ниједно дело. Молимо Бога за заштиту од тога. А што се тиче конзумирања онога што закољу

многобошци, Узвишени Аллах је рекао, појашњавајући забрану стрвине и онога што закољу многобошци:

﴿وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يُذْكَرِ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَإِنَّهُ لَفِسْقٌ وَإِنَّ الشَّيَاطِينَ لَيُوحُونَ إِلَى أَوْلِيَائِهِمْ لِيُجَادِلُوكُمْ وَإِنْ أَطَعْتُمُوهُمْ إِنَّكُمْ لَمُشْرِكُونَ ﴿١٣﴾﴾

„Не једите оно при чијем клању није споменуто Аллахово име; то је, уистину, непослушност! А ђаволи, заиста, наводе штићенике своје да се са вама расправљају, па ако бисте им се покорили - и ви бисте тада, сигурно, незнабошци постали. [Ел-Ен'ам: 121] Аллах Узвишени је забранио муслиманима конзумирање стрвине и онога што закоље вишебожац; јер је то нечисто, па оно што он закоље има статус стрвине, чак и ако при томе спомене Аллахово име. То је зато што је његово спомињање Божијег имена неважеће и без икаквог утицаја, јер је то богослужбено дело, а вишебоштво поништава богослужбена дела и чини их ништавним, све док се вишебожац не покаје Аллаху Узвишеном. Узвишени Аллах је дозволио храну Следбеника Књиге у Својим речима:

﴿...وَطَعَامُ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَلَّ لَكُمْ وَطَعَامُكُمْ حَلَّ لَهُمْ...﴾

„...и јела оних којима је дата Књига

дозвољена су вам, и ваша су јела њима дозвољена...” [Ел-Маиде, 5] Зато што се они приписују небеској вери и тврде да су следбеници Мусе и Исуса, иако у томе лажу, а Аллах је њихову веру укинуо и поништио слањем Мухаммеда, нека је Аллахов благослов и мир на њега, свим људима. Ипак, Аллах, Узвишени, дозволио нам је храну следбеника Књиге и њихове жене због велике мудрости и разлога које су учењаци појаснили. Ово је за разлику од вишебожаца – обожавалаца кипова и мртвих, попут посланика, праведника и других – чија вера нема никаквог основа, нити привид истине, већ је у свом темељу неисправна. Због тога се оно што они закољу сматра стрвином и није дозвољено за јело.

Изговарање речи попут: „Спопао те џин“, „Однео те џин“, „Однео те шејтан“ и слично, представља вид вређања и псовања. То је забрањено међу муслиманима, као и свака друга врста увреде. Ово се не сматра чином паганства, осим ако онај ко то говори верује да џини делују на људе без Божије дозволе и воље. Онај ко такво нешто верује за џине или друга створења, неверник је због таквог веровања; јер је Узвишени Аллах Власник свега и Онај Који све може. Он је Онај Који доноси корист и наноси штету, и ништа се не дешава осим с Његовом

дозволом, вољом и претходном одредбом, као што је рекао Узвишени, наређујући Своме Посланику, нека су Божији благослов и мир на њега, да обавести људе о овом великом начелу:

﴿قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ
الْغَيْبِ لَاسْتَكْتَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ
يُؤْمِنُونَ﴾

„Реци: Ја не могу да прибавим ни самом себи неку корист, ни да отклоним од себе какву штету; бива онако како хоће Аллах. А када бих знао оно што је недокучиво чулима, стекао бих многа добра, а зло би било далеко од мене; ја само доносим опомене и радосне вести људима који верују.“ [Ел-Е'араф: 188] Ако првак свих створења и најбољи међу њима, нека су мир и благослов на њега, не може себи донети корист нити нанети штету, осим онога што Бог хоће, па како је тек са осталим створењима?! Има много ајета који говоре о овоме.

А што се тиче питања гатара, врачева, астролога и њима сличних, који се баве обавештавањем о недокучивим стварима, то је забрањено и гнусно дело. Веровати им је још теже и гнусније, штавише, то је један од огранака неверства, због речи Веровесника, саллаллаху алејхи ве селлем:

«مَنْ أَتَى عَرَّافًا فَسَأَلَهُ عَنْ شَيْءٍ؛ لَمْ تُقْبَلْ لَهُ صَلَاةٌ أَرْبَعِينَ يَوْمًا».

„Ко оде гатару и пита га о нечему, неће му бити примљен намаз четрдесет дана.“ Бележи га Муслим у свом Сахиху. У своме Сахиху, такође, бележи се од Муавије ибн Хакема ес-Сулемија, радијаллаху анху:

«أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ نَهَى عَنْ إِيْتَانِ الْكُفَّانِ وَسُؤَالِهِمْ».

преноси се да је Аллахов Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, забранио да се одлази врачарима и да их се пита.

Бележе аутори Сунена да је Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, казао:

«مَنْ أَتَى كَاهِنًا، فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ؛ فَقَدْ كَفَرَ بِمَا أُنْزِلَ عَلَى مُحَمَّدٍ ﷺ».

„Онај ко оде врачару и поверује у његов говор, постао је неверник у оно што је објављено Мухаммеду, саллаллаху алејхи ве селлем.“ Дакле, хадиси на ову тему су многобројни. Стога је дужност муслимана: да се чувају тога да питају гатаре и врачаре, и све друге обмањиваче, који се баве обавештавањем о гајбу и обмањују муслимане, било да то чине у име медицине или нечег другог, због тога што је Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, то забранио и на то упозорио. У то спада и оно што неки људи тврде под именом медицине, а тиче се ствари из гајба

(невидљивог света): када помиришу турбан болесника, или мараму болеснице, или нешто слично, кажу да је тај болесник или та болесница урадио то и то. То су ствари из гајба за које не постоји никакав доказ о турбану болесника и сличним стварима, а намера тога је само обмањивање народа, како би рекли да он познаје медицину, врсте болести и њихове узроке. Можда им и да неке лекове, па се деси излечење Аллаховом одредбом, те они помисле да је то због његових лекова. Понекад је болест узрокована џинима и шејтанима, који служе оном ко се представља као лекар и обавештавају га о неким скривеним стварима које сазнају. Па се он на то ослања и удовољава џинима и шејтанима вршећи обреде који њима одговарају, те они напуштају болесника и престају да му наносе штету којом су га опсели. А ово је позната ствар код џина и шејтана и оних који се њима служе.

Дужност је муслимана такође: да се тога чувају и да једни друге саветују да то оставе, те да се ослањају на Узвишеног Аллаха и да се на Њега поуздају у свим стварима. Нема сметње у коришћењу шеријатске рукје и дозвољених лекова, као ни у лечењу код лекара који прегледом утврђују болест на основу опипљивих и разумних показатеља.

Веродостојно се преноси од Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, да је рекао:

«مَا أَنْزَلَ اللَّهُ دَاءً إِلَّا أَنْزَلَ لَهُ شِفَاءً، عَلِمَهُ مَنْ عَلِمَهُ، وَجَهَلَهُ مَنْ جَهَلَهُ».

„Аллах није спустио ниједну болест а да за њу није спустио и лек, зна га онај ко га зна, а не зна га онај ко га не зна.“

Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, казао је:

«لِكُلِّ دَاءٍ دَوَاءٌ، فَإِذَا أُصِيبَ دَوَاءُ الدَّاءِ بَرَأَ بِإِذْنِ اللَّهِ».

„За сваку болест постоји лек, па када лек погоди болест, долази до излечења с Божијим допуштењем.“

Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, казао је:

«عِبَادَ اللَّهِ، تَدَاوُوا وَلَا تَدَاوُوا بِحَرَامٍ».

„Аллахови робови, лечите се, а немојте се лечити забрањеним стварима.“

Дакле, хадиси на ову тему су многобројни.

Молимо Узвишеног Аллаха да поправи стање свих муслимана, да излечи њихова срца и тела од сваког зла, да их уједини на упуту, те да нас и њих сачува од смутњи које у заблуду одводе, и од покорности шејтану и његовим следбеницима. Он, заиста, све може. Нема снаге нити моћи осим код Аллаха, Узвишеног,

Величанственог.

Нека је Аллахов салават, селам и благослов на Његовог роба и Посланика, нашег веровесника Мухамеда, његову породицу и асхабе.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Четврта порука:

О пропису обредословља са новотарским и ширковским вирдовима

Од Абдул-Азиза бин Абдуллаха бин База до уваженог брата (.....), Аллах га упутио на свако добро, амин.

Мир нека је Аллахов на вас, Његова милост и благослов.

А затим: до мене је дошло ваше цењено писмо, нека вас Аллах Својом упутом обдари, у којем ме обавештавате да у вашој земљи постоје људи који се придржавају вирдова за које Аллах није објавио никакав доказ, од којих су неки новотарија, а неки многобоштво, и то приписују владару правоверних, Алији ибн Еби Талибу, нека је Аллах задовољан њиме, и другима. И уче те зикрове на скуповима на којима се спомиње Бог, или у џамијама након акшам-намаза, тврдећи да је то чин приближавања Богу, попут њихових речи: „Тако ми Бога, о Божији људи, помозите нам уз Божију помоћ и будите нам помоћници уз Бога.“ И као што говоре: „О прваци и великодостојници, одазовите се, о ви који нам помоћ пружате, и заузмите се код Аллаха. Овај ваш роб стоји, пред вашим вратима

борави и страхује због својих пропуста. Помози нам, о Аллахов Посланиче! Немам коме другом да идем осим вама, и од вас долази испуњење молби. Ви сте Божји угодници. Заради Хамзе, првака свих шехида, и свих вас који нам помоћ пружате, помози нам, о Аллахов Посланиче.“ Попут њихових речи: „О Аллаху, благослови онога кога си учинио узроком откривања Твојих величанствених тајни и појаве Твојих милостивих светлости, те је постао заступник Божанске присутности и намесник Твојих суштинских тајни.“

Позната нам је ваша жеља да вам се појасни шта је новотарија, а шта ширк, те да ли је намаз исправан за имамом који упућује ову дову.

А одговор је: Хвала Аллаху Једином, и нека је салават и селам на последњег Посланика, на његову породицу и асхабе, и на све оне који следе његову упућу до Судњег дана.

А затим: знај – нека те Аллах упути – да је Узвишени Аллах створио створења и послао посланике, на њих нека је спас и мир, само да би био обожаван Он Једини и да Му се ништа не придружује, као што је рекао Узвишени:

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾

„Духове и људе сам створио само зато да Ме обожавају!“ [Ез-Заријат, 56]

А робовање - као што је претходно појашњено - јесте: покорност Њему, Узвишеном, и покорност Његовом Посланику Мухаммеду, саллаллаху алејхи ве селлем; чињењем онога што су Аллах и Његов Посланик наредили, и остављањем онога што су забранили, из веровања у Аллаха и Његовог Посланика, и искрености према Аллаху у делима, уз потпуну љубав према Аллаху, и потпуну понизност само Њему Узвишеном, а не неком другом; као што каже Узвишени:

﴿وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ...﴾

„Твој Господар заповеда да само Њега обожавате...” [Ел-Исра': 23] Значи: наредио је и заповедио да се само Он обожава, И каже Узвишени:

﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٢﴾ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿٣﴾ مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ ﴿٤﴾ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ﴿٥﴾﴾

„Сва хвала припада Аллаху, Господару свих светова.

„Милостивом, Самилосном.

„Владару Судњега дана.

„Само Тебе обожавамо и само од Тебе помоћ тражимо.” [Ел-Фатиха, 2-5] Узвишени Аллах је овим ајетима појаснио: да Он једини заслужује

да буде обожаван и да се само од Њега помоћ тражи. И каже Узвишени:

﴿إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ۚ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ...﴾

„Ми ти, заиста, објављујемо Књигу, праву истину, па обожавај само Аллаха, искрено верујући у Њега.

А зар чисто веровање не припада само Аллаху?...“ [Ез-Зумер: 2-3] И каже Узвишени:

﴿فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ۝١٦﴾

„Обожавајте зато једино Аллаха, искрено Му исповедајући веру - па макар то неверницима било мрско!“ [Гафир: 14] И каже Узвишени:

﴿وَأَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا ۝١٨﴾

„Џамије су ради Аллаха, и не молити се, поред Аллаха, никоме!“ [Ел-Џинн, 18] Дакле, ајети на ову тему су многобројни, и сви они указују на обавезу да се једино Аллах обожава.

Познато је да је дова, у свим својим врстама, ибадет, те стога није дозвољено никоме од људи да упућује дову икоме мимо свога Господара, нити да тражи помоћ или спас осим од Њега, поступајући у складу са овим племенитим ајетима и оним што је дошло у њиховом значењу. Ово се, међутим, не односи

на уобичајене, овосветске ствари за које је способно живо и присутно створење, јер то не спада у ибадет. Напротив, текстуалним доказима и консензусом је дозвољено да човек тражи помоћ од другог, живог и способног човека, у погледу уобичајених ствари које он може учинити; као што је тражење помоћи или заштите од зла које може нанети нечије дете, слуга, пас и слично. Попут тога да човек затражи помоћ од другог човека, који је жив, присутан и способан, или од одсутног, посредством материјалних средстава, као што је дописивање и слично, у градњи своје куће, поправци свог аутомобила или нечему сличном. У то се убраја тражење помоћи од својих другова у цихаду и рату, и томе слично. С тим у вези су и речи Узвишеног Аллаха у казивању о Мојсију, нека су на њега Аллахов спас и мир:

﴿...فَاسْتَعَاثَهُ الَّذِي مِنْ شِيعَتِهِ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ...﴾

„...па га је позвао у помоћ онај из његовог народа против оног из непријатељског народа...” [Ел-Касас: 15]

Што се тиче тражења помоћи од мртвих, цина, анђела, дрвећа и камења: то спада у велики ширк, и то је иста врста дела каква су чинили први многобошци са својим божанствима; попут Лата и Узаа и других. Исто

тако, тражење помоћи од живих за које се верује да су добри (евлије) у ономе што само Аллах може учинити; попут лечења болесних, упућивања срца, уласка у рај, спаса од ватре и томе слично.

Сви претходни ајети, као и други ајети и хадиси сличног значења, указују на обавезу усмеравања срца ка Аллаху у свим стварима и на искрено обожавање само Аллаха Јединог; јер су људи ради тога створени и то им је наређено – као што је већ поменуто у ајетима – као и у речима Узвишеног:

﴿وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا...﴾

„Аллаха обожавајте и ништа Му у обожавању не придружујте...” [Ен-Ниса', 36] И речи Узвишеног:

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ...﴾

„а наређено им је да само Аллаха обожавају, да Му искрено, као правоверни, веру исповедају...” [Ел-Бејјине, 5] У хадису Му'аза, Аллах био задовољан њиме, каже Аллахов Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем:

«حَقُّ اللَّهِ عَلَى الْعِبَادِ أَنْ يَعْبُدُوهُ وَلَا يُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا».

„Аллахово право код робова јесте да само Њега обожавају и да Му ништа не придружују.”

(Веродостојност потврђују Бухарија и Муслим)
Каже Аллахов Посланик, саллаллаху алејхи ве
селлем, у хадису Ибн Мес'уда, нека је Аллах
задовољан њиме:

«مَنْ مَاتَ وَهُوَ يَدْعُو لِلَّهِ نِدَاءً دَخَلَ النَّارَ».

“Ко умре а буде обожавао неког уз Аллаха, тај
ће ући у Пакао.” (Хадис бележи Бухари) Бухарија
и Муслим бележе од Ибн Аббаса, радијаллаху
'анхума, да је Посланик, саллаллаху алејхи ве
селлем, када је послао Му'аза у Јемен, рекао му:

«إِنَّكَ تَأْتِي قَوْمًا أَهْلَ كِتَابٍ، فَلْيَكُنْ أَوَّلَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ شَهَادَةً أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا
اللَّهُ».

„Ти долазиш народу који су следбеници
Књиге, па нека прво у што ћеш их позивати буде
монотеизам, да нема истинског бога осим
Аллаха.“ А у предаји стоји:

«ادْعُهُمْ إِلَى شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنِّي رَسُولُ اللَّهِ».

“Позови их сведочењу да нема бога осим
Аллаха и да сам ја Аллахов Посланик.” У
Бухаријевој верзији стоји:

«فَلْيَكُنْ أَوَّلَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَى أَنْ يُوحِدُوا اللَّهَ».

Прво их позови да једино Аллаха обожавају.
Муслим бележи у своме Сахиху од Тарика бин
Ешјема ел-Ешце'ија, Аллах био задовољан
њиме, да је Посланик, нека је Аллахов благослов

и мир на њега, рекао:

«مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَكَفَرَ بِمَا يُعْبَدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ؛ حَرَّمَ مَالَهُ وَدَمُهُ، وَحِسَابُهُ عَلَى اللَّهِ جَلَّ جَلَالُهُ».

„Ко каже: „Нема Бога осим Алаха“, и занијече све што се обожава мимо Аллаха, његов иметак и крв су забрањени, а његово полагање рачуна је код Узвишеног и Величанственог Аллаха.“ Дакле, хадиси на ову тему су многобројни.

Овај тевхид је основа ислама, темељ вере, суштина свега и најважнија дужност. Он је мудрост стварања два света (џина и људи) и мудрост слања свих посланика, као што је већ наведено у ајетима који о томе говоре, а од њих су и речи Узвишеног:

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾

„Духове и људе сам створио само зато да Ме обожавају!“ [Ез-Заријат: 56] Доказ за ово су такође речи Величанственог Аллаха:

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ...﴾

„Ми смо сваком народу посланика послали који им је наређивао: Аллаха обожавајте, а ђавола се клоните...“ [Ен-Нахл: 36] И речи Аллаха, слављеног и узвишеног:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا

„Пре тебе нисмо послали ниједног посланика, а да му нисмо објавили: Нема истинског бога осим Мене, зато само Мене обожавај!“ [Ел-Енбија': 25] Аллах Узвишени наводи речи Његових посланика Нуха, Худа, Салиха и Шуајба, који су казали својим народима:

﴿...اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ...﴾

„Обожавајте Аллаха, ви другог бога осим Њега немате.“ [Ел-Е'араф: 59] Ово је позив свих посланика, на шта указују и два претходна ајета. И сами непријатељи посланика су признали да су им посланици наређивали да обожавају само Аллаха и да напусте божанства која се обожавају мимо Њега, као што Слављени и Узвишени каже у казивању о народу Ад, да су рекли Худу, нека је на њега мир и спас:

﴿...أَجِئْتَنَا لِنَعْبُدَ اللَّهَ وَحْدَهُ وَنَذَرَ مَا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا...﴾

„...Зар си нам дошао зато да само Аллаха обожавамо, а да напустимо оне које су преци наши обожавали...“ [Ел-Е'араф: 70] Рекао је Узвишени Аллах о Курејшијама, када их је наш посланик Мухаммед, нека је с њим спас и мир Божији, позвао да обожавају јединог Аллаха, и

да напусте све што су обожавали поред Њега, попут мелека, добрих људи, кипова, дрвећа и другог:

(أَجْعَلِ الْآلِهَةَ إِلَهًا وَاحِدًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عُجَابٌ ﴿٥﴾)

„Зар он да богове сведе на једног Бога?! То је, заиста, нешто веома чудно!“ [Сад: 5] И рекао је Аллах, слављени и узвишени, о њима:

(إِنَّهُمْ كَانُوا إِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٦﴾ وَيَقُولُونَ آئِنَّا لَتَارِكُوا آلِهَتِنَا لِشَاعِرٍ مَّجْنُونٍ ﴿٧﴾)

„Кад им је говорено: „Нема истинског божанства осим Аллаха!“ Они су се, заиста, охолили

и говорили су: „Зар да напустимо наша божанства због једног лудог песника?!“ [Ес-Сафат: 35-36] Дакле, ајети на ову тему су многобројни.

Из наведених ајета и хадиса јасно се види, а молим Аллаха да и мени и теби подари разумевање вере и исправан увид у право Господара свих светова, да ове дове и врсте тражења помоћи, које си поменуо у свом питању, све спадају у велики ширк. Оне то јесу, јер представљају ибадет некоме мимо Аллаха и тражење онога што само Он може дати, од мртвих и одсутних. Ово је чак горе од ширка

пређашњих народа, јер су они чинили ширк само у благостању. А у тешкоћама, искрено Аллаха обожавају, јер знају да је Он, Узвишени, једини кадар да их из невоље избави, као што је Узвишени у Својој Књизи рекао о тим многобошцима:

﴿فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلِكِ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ﴾^(١٥)

„Кад се у лађе укрцају, Аллаха моле, предајући Му се искрено, а када их Он доведе до копна, одмах друге поред Њега обожавају.“ [Ел-Анкебут: 65] И рекао је Аллах, слављени и узвишени, обраћајући им се у другом ајету:

﴿وَإِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ مَنْ تَدْعُونَ إِلَّا إِلَٰهَ فَلَمَّا تَجَنَّبَكُمْ إِلَى الْبَرِّ أَعْرَضْتُمْ وَكَانَ الْإِنْسَنُ كَفُورًا﴾^(١٦)

„Кад вас на мору невоља задеси, тад нема оних којима се иначе молите, постоји само Он. А кад вас Он на копно спаси, ви окрећете главе – човек је увек незахвалан!“ [Ел-Исра': 67]

Па ако неко од ових каснијих незнабожаца каже: „Ми не мислимо да они сами по себи користе, нити да сами по себи лече наше болеснике, нити да нам сами по себи корист прибављају, нити да нам сами по себи штету наносе, већ ми само желимо да се они за нас

заузму код Узвишеног Аллаха у вези с тим?“

Одговор на то јесте да је управо то био циљ и намера првих неверника. Њихова намера није била да њихова божанства сама по себи стварају, опскрбљују, доносе корист или наносе штету, јер то побија оно што је Бог о њима споменуо у Кур'ану, већ су желели њихово заузимање и углед, и да их она приближе Богу, као што је то рекао Узвишени:

﴿وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شَفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللَّهِ...﴾

„Они, поред Аллаха, обожавају оно што не може нити да им науди нити да им какву корист донесе, и говоре: Ови се за нас заузимају код Аллаха...” [Јунус: 18] А Узвишени Аллах им је на то узвратио речима:

﴿...قُلْ أَتُنَبِّئُونَ اللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ سُبْحَنَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾

„Реци: Зар да Аллаха обавештавате да на небесима и на Земљи постоји нешто што Он не зна да постоји?! Узвишен је Он и врло високо у односу на оне које Му придружују.” [Јунус: 18] Он, нека је Узвишен, појаснио је да не зна ни на небесима ни на Земљи за заступника код Себе онаквог каквог прижељкују незнабошци. А оно

за чије постојање Аллах не зна, то и не постоји, јер Њему, нека је Узвишен, ништа није скривено. И каже Узвишени:

﴿تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ﴿٢﴾ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ ﴿٣﴾﴾

„Књигу објављује Аллах, Силни и Мудри!

Ми ти, заиста, објављујемо Књигу, праву истину, па обожавај само Аллаха, искрено верујући у Њега.

А зар чисто веровање не припада само Аллаху? А они који поред Њега узимају заштитнике говоре: „Ми их обожавамо само зато да би нас што више приближили Аллаху.“ Аллах ће њима, заиста, да пресуди о ономе у чему су се они разилазили. Аллах никако неће да упути на Прави пут онога ко је лажљивац и неверник.“ [Ез-Зумер: 1-3]

Веровање овде значи: ибадет, а то је покорност Аллаху и Његовом Посланику, саллаллаху алејхи ве селлем, као што је већ споменуто. У то спадају: дова и тражење излаза, страх и нада, клање (приношење жртве) и заветовање, као и намаз, пост и друго што су

наредили Аллах и Његов Посланик. Узвишени је, стога, појаснио да се обожавање чини само Њему, и да је људима обавеза да обожавање искрено упућују само Њему, Узвишеном; јер је Његова наредба Посланику, нека је Аллахов благослов и мир на њега, да искрено обожава само Њега, уједно и наредба свим припадницима овог уммета.

Након тога Узвишени Аллах појашњава стање неверника, па каже:

﴿...وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ...﴾

„А они који поред Њега узимају заштитнике говоре: Ми их обожавамо само зато да би нас што више приближили Аллаху.“ [Ез-Зумер: 3] Па им је Узвишени Аллах одговорио:

﴿...إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ﴾

„Аллах ће њима, заиста, да пресуди о ономе у чему су се они разилазили. Аллах никако неће да упуту на Прави пут онога ко је лажљивац и неверник.“ [Ез-Зумер: 3] Свевишњи Аллах је у овом племенитом ајету обавестио да неверници обожавају заштитнике поред Њега само зато да би их они што више Аллаху приближили; а то је

намера неверника, и некадашњих и садашњих. А Свевишњи Аллах је то оповргнуо Својим речима:

﴿...إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ﴾

„Аллах ће њима, заиста, да пресуди о ономе у чему су се они разилазили. Аллах никако неће да упути на Прави пут онога ко је лажљивац и неверник.“ [Ез-Зумер: 3] Свевишњи Бог је тако појаснио да је лажна њихова тврдња да их њихова божанства приближавају Богу, као и њихово неверство које се огледало у обожавању тих божанстава. На основу тога, свако иоле разуман зна да се неверство првих неверника огледало управо у томе што су узимали веровеснике, богоугоднике, дрвеће, камење и друга створења као посреднике између себе и Бога. И њихово веровање да они услишавају потребе без дозволе и задовољства Узвишеног Аллага, као што се министри заузимају код краљева, те су Га, Величанственог, поредили са краљевима и владарима. Они говоре: „Као што онај ко има неку потребу код владара или вође тражи заступништво преко његових блиских сарадника и министара, тако се и ми приближавамо Аллаху обожавањем Његових

посланика и штићеника.“ А то је највећа неистина, јер Он, слављен нека је, нема Себи сличног, нити се може поредити са Својим створењима. Нико се код Њега не може заузимати осим са Његовом дозволом, а Он дозволу даје само следбеницима тевхида. Он, Узвишени, све може и све зна, и Он је најмилостивији. Он се никога не боји нити од кога страхује, јер је Он, слављен нека је, изнад Својих робова и са њима поступа онако како Он хоће. За разлику од владара и вођа, они немају моћ над свим стварима, те су им стога потребни они који ће им помоћи у ономе што не могу сами постићи, попут њихових министара, блиских сарадника и војника. Такође, потребно је да им се пренесу потребе оних за које не знају, па су им зато потребни они из редова њихових министара и блиских сарадника који ће тражити њихову наклоност и задовољство. А Господар, Узвишени и Величанствени, Он је, нека је узвишен, независан о свим Својим створењима, и милостивији је према њима од њихових мајки. Он је Праведни Владар Који ствари поставља на њихова места, сходно Својој мудрости, знању и моћи, те није дозвољено да се Он пореди са Својим створењима ни на који начин. Стога је Узвишени у Својој Књизи појаснио: да су мушрици признавали да је Он

Створитељ, Опскрбитељ и Управитељ, и да је Он Тај који се одазива невољнику, отклања зло, оживљава и усмрћује, поред других Његових узвишених дела. Спор између многобожаца и посланика водио се око искреног обожавања јединог Аллаха, као што каже Узвишени:

﴿وَلَيْنِ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ...﴾

„А ако их упиташ ко их је створио, сигурно ће да кажу: Аллах!“... [Ез-Зухруф: 87] И каже Узвишени:

﴿قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمْنَ يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٥١﴾﴾

Упитај: „Ко вас опскрбљује са неба и из земље?“ Или: „Ко влада слухом и видом, ко изводи живо из неживог и из живог неживо, и ко управља свиме?“ „Аллах“, рећи ће они. А ти реци: „Па зар се Аллаха не бојите?!“ [Јунус: 31] Дакле, ајети на ову тему су многобројни.

Претходно су наведени ајети који доказују да је спор између посланика и народа био управо око искреног обожавања само Аллаха, као што каже Узвишени:

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ...﴾

„Ми смо сваком народу посланика послали који им је наређивао: Аллаха обожавајте, а ђавола се клоните...” [Ен-Нахл: 36], као и други ајети у овом значењу; А Узвишени је на многим местима у Својој Часној Књизи појаснио питање заузимања, па вели Узвишени:

﴿...مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ...﴾

„Ко може пред Њим да се заузима без Његовог допуштења?!” [Ел-Бекара: 255] Рекао је Узвишени:

﴿وَكَمْ مِّن مَّلَكٍ فِي السَّمَوَاتِ لَا تُغْنِي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا إِلَّا مِنْ بَعْدِ أَنْ يَأْذَنَ اللَّهُ لِمَن يَشَاءُ وَيَرْضَى﴾

„А колико на небесима има анђела чије заузимање никоме неће да буде од користи, све док Аллах то не дозволи ономе коме Он хоће и у корист онога којим је задовољан.” [Ен-Неџм: 26]

А у опису мелека рече:

﴿...وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنِ ارْتَضَىٰ وَهُمْ مِّنْ حَشِيَّتِهِ مُشْفِقُونَ﴾

„...и они се заузимају само за оног са којим је Он задовољан, а и сами су, из страхопоштовања према Њему, богобојазни.” [Ел-Енбија': 28]

И обзнанио је Узвишени да није задовољан куфром (неверовањем) Својих робова, већ је задовољан њиховом захвалношћу. А захвалност јесте исповедање Његове једноће и покорност

Њему кроз дела. Узвишени каже:

﴿إِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنْكُمْ وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ الْكُفْرَ وَإِنْ تَشْكُرُوا يَرْضَهُ لَكُمْ...﴾

Ако ви будете неверници – па Аллах од вас не зависи, али Он није задовољан ако су слуге Његове неверници, а задовољан је вама ако будете захвални...“ (Ез-Зумер: 7)

У Бухаријином Сахиху се преноси од Ебу Хурејре, радијаллаху 'анху, да је рекао: „О Аллахов Посланиче! Ко ће се највише усрећити твојим заузимањем?“ Рекао је:

«مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خَالِصًا مِنْ قَلْبِهِ».

„Ко искрено каже: ‘Нема божанства осим Аллаха’ из свога срца.“ или је казао:

«مِنْ نَفْسِهِ».

„Од своје душе.“

А у Сахиху се преноси од Енеса, Аллах био задовољан њиме, да је Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, рекао:

«لِكُلِّ نَبِيٍّ دَعْوَةٌ مُسْتَجَابَةٌ، فَتَعَجَّلْ كُلُّ نَبِيٍّ دَعْوَتَهُ، وَإِنِّي اخْتَبَأْتُ دَعْوَتِي شَفَاعَةً لِّأُمَّتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ، فَهِيَ نَائِلَةٌ إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنْ مَاتَ مِنْ أُمَّتِي لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا».

„Сваки веровесник има дову која му бива услишена, па је сваки веровесник пожурео са својом довом, а ја сам своју дову сачувао као

заступништво за свој уммет на Судњем дану, те ће она, ако Аллах да, обухватити свакога из мог уммета ко умре не чинећи Аллаху ширк.“ Дакле, хадиси на ову тему су многобројни.

Сви наведени ајети и хадиси указују на то да је обожавање право само Аллаха и да није дозвољено да се ишта од тога усмери икоме другоме мимо Аллаха, ни посланицима нити другима, и да заговорништво припада само Узвишеном Аллаху, као што је Узвишени рекао:

﴿قُلْ لِلَّهِ الشَّفَعَةُ جَمِيعًا...﴾

„Реци: ‘Свако заговарање припада Аллаху...’“ [Ез-Зумер: 44] И нико је не заслужује осим ако Он дозволи заступнику и буде задовољан оним за кога се заузима, а Он, Узвишени, није задовољан ничим осим једнобоштвом - као што је већ речено -. Сходно томе, многобошци немају никаквог удела у заговарању, а Аллах је то појаснио Својим речима:

﴿فَمَا تَنْفَعُهُمْ شَفَعَةُ الشَّافِعِينَ﴾

„Њима неће да користи посредовање посредника.“ [Ел-Мудессир: 48] И каже Узвишени:

﴿...مَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ حَمِيمٍ وَلَا شَفِيعٍ يُطَاعُ﴾

„Неверници неће имати ни блиског

пријатеља ни посредника чији заговор би био услишан.“ [Гафир: 18]

Познато је да је зулум (неправда) у свом апсолутном значењу управо ширк (приписивање Аллаху судруга), о чему сведоче речи Узвишеног:

﴿...وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾

„а неверници су прави неправедници!“ [Ел-Бекара: 254] И каже Узвишени:

﴿...إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ﴾

„незнабоштво је, збиља, велико насиље.“ [Локман: 13]

А што се тиче онога што је споменуто у питању, од говора неких суфија у месџидима и на другим местима: „Аллаху, донеси салават на онога кога си учинио узроком цепања Твојих величанствених тајни, и избијања Твојих милостивих светала, па је постао заступник божанске присутности и наследник Твојих суштинских тајни... итд.“

Одговор је да овакав и њему сличан говор спада у претеривање, на које је упозорио наш Посланик Мухаммед, саллаллаху алејхи ве селлем, у хадису који бележи Муслим у своме Сахиху од Абдуллаха ибн Мес'уда, радијаллаху анху, да је Аллахов Посланик, саллаллаху алејхи

ве селлем, рекао:

«هَلَكَ الْمُتَنَطِّعُونَ» قَالَهَا ثَلَاثًا.

„Пропали су они који претерују“ – и то је рекао три пута.

Рекао је Имам Хаттаби, Аллах му се смиловао: „Онај који се удубљује у нешто, претерујући у истраживању тога; на начин следбеника келама који улазе у оно што их се не тиче, и залазе у оно што њихови умови не могу досегнути.“

Ебу-с-Се'адат Ибну-л-Есир вели: Они који продубљују и претерују у говору, говорећи из дна грла. Узето је од ријечи ен-нета'у, а то је највиши део непца. Затим се израз почео користити за свако удубљење, односно крајност у речима и делима.

На основу онога што су навела ова два имама, стручњака за арапски језик, постаје јасно вама, и свакоме ко има и најмање разумевања, да овакав начин упућивања благослова и мира на нашег Веровесника и првака, Аллаховог Посланика, нека је Аллахов благослов и мир на њега, спада у забрањено претеривање. Прописано је муслиману у овом погледу да истражује и следи веродостојан начин који се преноси од Аллаховог Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, о форми доношења салавата и селама на њега, и то је сасвим довољно.

Пример тога је и предаја коју бележе Бухарија и Муслим у своја два Сахиха од Ка'ба б. 'Уџре, радијаллаху 'анху, да су асхаби, радијаллаху 'анхум, упитали: „Аллахов Посланиче! Аллах нам је наредио да доносимо салават на тебе, па како да доносимо салават на тебе?“ Па је он рекао:

«قُولُوا: اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ».

«Реците: „Аллаху мој, донеси салават на Мухаммеда и на његову породицу као што си донио салават на Ибрахима и на његову породицу. Заиста си Ти Хваљени и Слављени. И благослови Мухаммеда и његову породицу као што си благословио Ибрахима и његову породицу. Заиста си Ти Хваљени и Слављени.“»

У два Сахиха се преноси од Ебу Хумејда Ес-Са'идија, радијаллаху 'анху, да су упитали: „Аллахов Посланиче, како да на тебе доносимо салават?“, а он каза:

«قُولُوا: اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى أَزْوَاجِهِ وَذُرِّيَّتِهِ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى أَزْوَاجِهِ وَذُرِّيَّتِهِ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ».

„Реците: Аллаху мој, донеси салават на Мухаммеда и на његове супруге и његово

потомство, као што си донио салават на Ибрахимову породицу, и благослови Мухаммеда и његове супруге и његово потомство, као што си благословио Ибрахимову породицу. Заиста си Ти Хваљени и Слављени.“

У Муслимовом Сахиху преноси Ебу Мес'уд ел-Енсари, радијаллаху 'анху, како је Бешир б. Са'д рекао: „Аллахов Посланиче! Аллах нам је наредио да доносимо салават на тебе, па како ћемо доносити салават на тебе?“ Посланик је зашутео, а затим рекао:

«قُولُوا: اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ؛ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ؛ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ فِي الْعَالَمِينَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، وَالسَّلَامُ كَمَا عَلِمْتُمْ».

„Реците: ,Аллаху мој, донеси салават на Мухаммеда и на његову породицу, као што си донио салават на Ибрахимову породицу, и благослови Мухаммеда и његову породицу, као што си благословио Ибрахимову породицу међу световима, заиста си Ти Хваљени и Слављени, а поздрав је онакав какав већ знате.“

Ове и сличне речи, као и друге које су потврђене од Посланика, мир и благослов Аллахов нека су на њега, су оне које муслиман треба користити када шаље благослов и мир на Аллаховог Посланика, мир и благослов Аллахов

нека су на њега; јер је Посланик, мир и благослов Аллахов нека су на њега, најбоље знао шта је прикладно да се користи у вези с њим, као што је и најбоље знао које речи треба користити у вези с његовим Господаром.

Што се тиче новоуведених израза, као и оних који могу имати неисправно значење, попут израза споменутих у питању, њих не треба користити. То је због измена које садрже, могућности да буду протумачене на погрешан начин, а и зато што су у супротности са изразима које је одабрао Аллахов Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, и којима је упутио свој народ. А он је, од свих створења, био најученији, најискренији саветник и најудаљенији од извештачености. Нека су на њега најлепши благослови и мир од његовог Господара.

Надамо се да је у ономе што смо навели од доказа о суштини монотеизма и вишебоштва, о разлици између ранијих и каснијих вишебожаца у овом погледу, те о прописаном начину благосиљања Посланика, нека је Божји мир и благослов над њим, довољно и уверљиво за трагаоца за истином. А што се тиче онога ко нема жељу да спозна Истину, он је следбеник своје страсти. Узвишени Аллах каже:

﴿فَإِنْ لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءَهُمْ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ هَوَاهُ بِغَيْرِ هُدًى مِّنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ﴾

„Па ако ти се не одазову, онда знај да се они поводе једино за страстима својим. А зар је ико горе залутао од оног који следи страст своју, а не Аллахову упуту? Аллах, заиста, неће указати на Прави пут народу који је неправедан према себи.“ [Ел-Касас: 50]

Узвишени је у овом племенитом ајету појаснио да се људи, према Упути и вери Истине с којом је Аллах послао Свог посланика Мухамеда, нека је Аллахов благослов и мир на њега, деле на две врсте:

Први: покоран Аллаху и Његовом Посланику.

Други: онај који следи своју страст; затим је Узвишени обавестио да нема никог у већој заблуди од онога ко следи своју страст без упуте од Бога.

Молимо Алаха Узвишеног да нас сачува од слеђења страсти, те да нас, вас и сву нашу браћу учини од оних који се одазивају Аллаху и Његовом Посланику, саллалаху алејхи ве селлем, који величају Његов закон и упозоравају на све што се Његовом закону супротставља, од новотарија и страсти. Он је, уистину, Велики добротинитељ и Племенит.

Нека је салават и селам на Његова роба и
Посланика, нашег веровесника Мухамеда,
његову часну породицу, асхабе и све оне који их
у добру следе до Судњега дана.

sr397v4.0 - 17/08/2026

رسالة الحرمين

Message of The Two Holy Mosques

Guidance content for the visitors of the Holy Mosque and
the Prophet's Mosque in languages.

